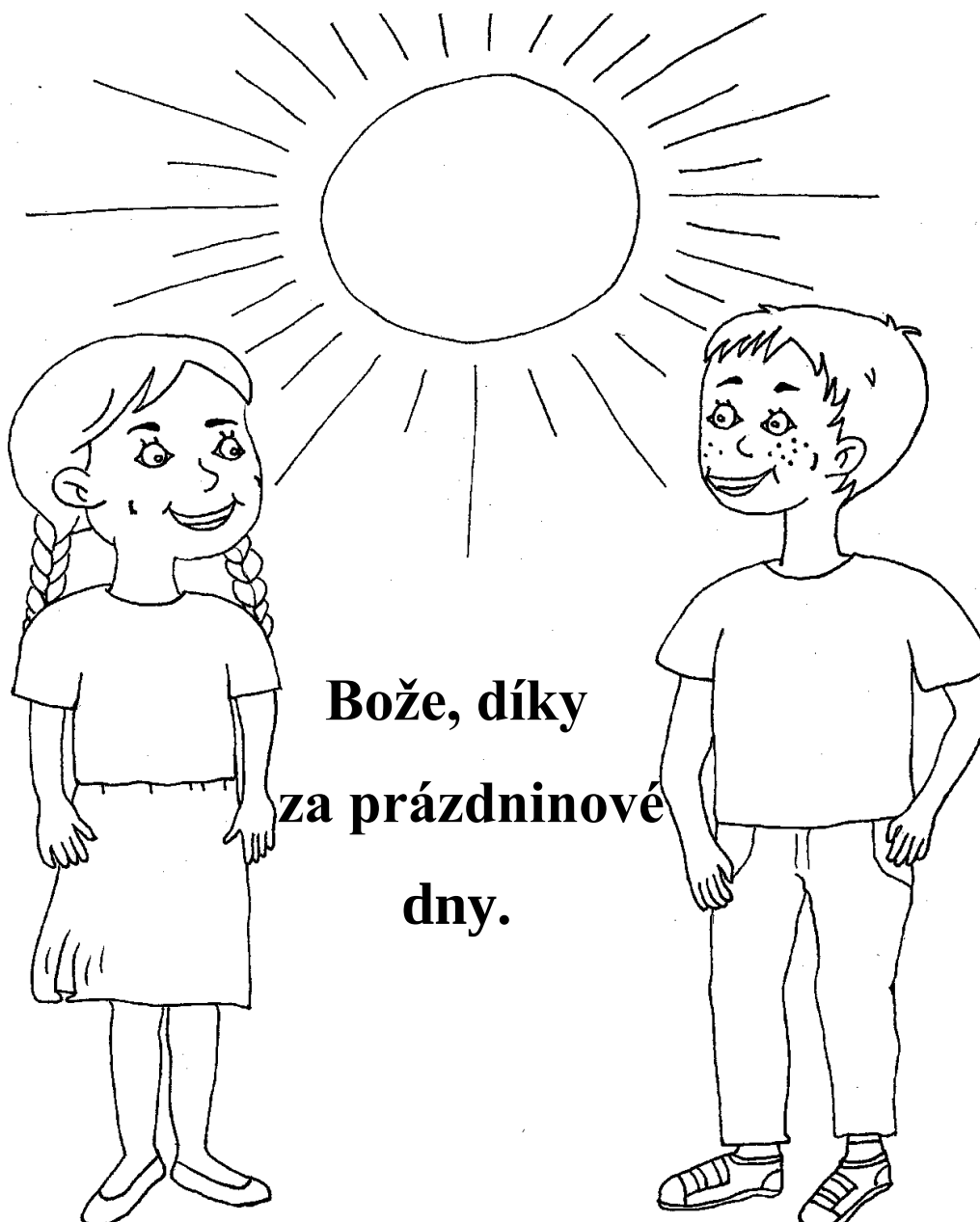

PRÁZDNINOVÝ ZPRAVODAJ PRO FARNOST JENÍKOV A ZABRUŠANY

**JENÍKOV OLDŘICHOV LAHOŠŤ HUDCOV
ZABRUŠANY**

Slovo o. Nika

Milí přátelé, farníci, čtenáři našeho farního Zpravodaje!

Zdravím vás tímto prázdninovým zpravodajem. Prázdniny jsou dny bez školních povinností, tedy prázdné dny. Jsou prázdné, protože děti nemusí do školy, ale to neznamená, že nemohou být naplněné. Ba naopak. Jsou to dny, kdy si má člověk odpočinout od běžné práce a naplnit je něčím krásným. Být vnímavější pro krásu kolem nás. Když se člověk zastaví, tak si může udělat i více času pro vnímání Boží lásky k nám. Bůh pro nás stvořil krásný svět. Přeji vám požehnané dny.

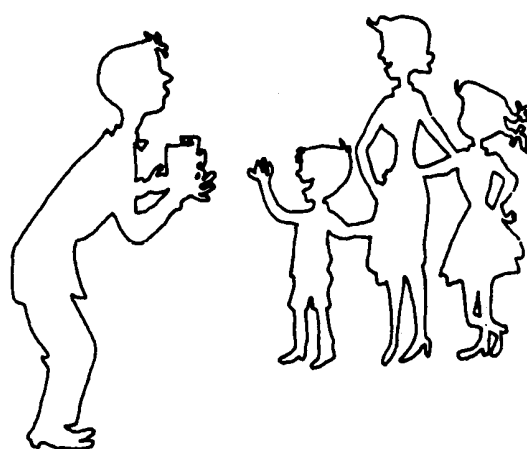
o. Nik

Vylad' si úmysl

Učitelé duchovního života zmiňují, že je dost důležité zamýšlet se nad tím, jaké úmysly nás vedou k našemu jednání. Ideální je, kdyby naše úkony, slova i myšlenky byly nesené láskou k Bohu a k bližním, kdyby nám šlo o skutečné šíření dobra, nejlépe zcela nezištně. Ale jsme jen lidé a je jasné, že se do našich pohnutek může míchat kdeco.

Na tomto místě bych se pozastavil u pýchy. Ta hrozí úplně každému z nás a s nadsázkou se říká, že umírá až dvě hodiny po smrti. Většinou by člověka nenapadlo, že by u něj pýcha mohla hrozit. Ale pozná se to až jako následek jeho jednání. Tak bych uvedl několik příkladů, kdy se pýcha může namíchat do našeho úmyslu. Někdo nám např. vytkne chybu a my, místo toho, abychom byli vděční, že nám napověděl, v čem se polepšit, tak se od daného člověka vzdálíme, nebo se dokonce urazíme. Jindy je člověk zase smutný, že se něco nepodařilo tak, jak by si přál, a možná i přesto, že se hodně snažil. Co za tím je? JÁ jsem si to představoval jinak. JÁ přece nepřijmu to, že to dopadá zrovna takto... Opakem pýchy je pokora a pokora řekne: Tak i když jsem se snažil, tak se to nepovedlo, ale budu se snažit dál a přijímám, že Pán Bůh měl tentokrát jiné záměry. Pýcha může stát i za tím, že dva lidé jsou ve stavu téměř nepřátelském. JÁ přece neudělám ten první krok k usmíření. JÁ nepřijmu jeho dobrou vůli. Koneckonců i častější opakování slova JÁ naznačuje, že člověk je soustředěn příliš sám na sebe, a za tím je také nenápadně skryta pýcha. V neposlední řadě je možno pýchu rozklíčovat i za nepřijetím víry tak, jak nám ji předkládá církev. JÁ se přece nepodřídím, JÁ nebudu někoho poslouchat, že se mám modlit a chodit do kostela. Ve výčtu bych mohl ještě dlouho pokračovat, protože pýcha se dokáže míchat do mnohého a nenápadně dokonce i zbožně maskovat.

Pýcha však není jediným neblahým prvkem, který může ovlivnit naše úmysly. Přesto však stojí za to se občas pozastavit a popřemýšlet, zda i do těch našich úmyslů se pýcha někdy nepřimíchává. To totiž nese neblahé ovoce podobně, jako by někdo dal do připravovaného jídla špetku jedu – pokazilo by se úplně vše. Nejlépe je vylad'ovat si úmysl podle Ježíše Krista.

P. Marek Dunda

Co je za námi:

- V pondělí 20. 4. jsme slavili adorační den v blízkosti našeho Pána
- 20. – 24. 5. putovali pěší poutníci z Prahy do Jeníkova. Po cestě jsme se setkávali s milým přijetím a do Jeníkova nás doputovalo 20. Díky všem za pomoc a podporu.
- V pátek 29. 5. jsme na různých místech farnosti prožili Noc kostelů.
- Boží tělo v Lahošti proběhlo v pondělí 8. 6., letos s hojnou účastí.
- 17. 6. dojeli do Jeníkova cyklopoutníci z Moravy. Bylo jich letos trochu méně, ale díky za každého, který do Jeníkova rád putuje.

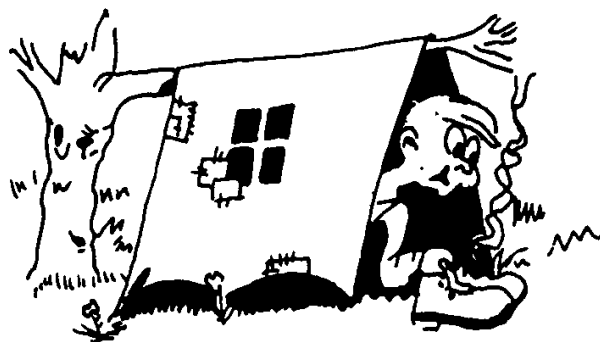
Co se chystá:

Tábory

Tábor 4. – 11. 7. 2026 Vranov Nad Dyjí

Téma: Po stopách sv. Františka a sv. Kláry

Chaloupka 18. – 24. 7. Vranov nad Dyjí

Setkání mládeže v Ostravě

Proběhne 11. – 16. srpna 2026

Setkání je určeno pro mladé lidi od 14 do 30 let, kteří chtějí prožít několik dní ve společenství mladých lidí.

Týden se Soluňáky 28. 7. – 2. 8. 2026

Bohoslužby v soluňáckém týdnu:

- **út 28. 7.** 20,30 Jeníkov
- **st 29. 7.** 15,00 Želenky
- 17,00 Jeníkov, kaple sv. Anny – poutní
- **čt 30. 7.** 15,00 Štěrbina
- 17,00 Hudcov – návěs na místě zbořené kaple
- **pá 31. 7.** 17,00 Zabrušany Boží Tělo
- **so 1. 8.** 17,00 Staré Verneřice u kapličky – mše svatá za obyvatele dnes již zaniklých obcí v okolí a jejich potomky
- **ne 2. 8.** 10.00 Jeníkov, farní kostel – mše svatá

Pěší pout' Vranov nad Dyjí – Velehrad

17. – 22. 8. XXV. pěší pout' na Velehrad začíná v 15,00 mší svatou ve Vranově

TYNAF – týden na faře

Středa 26. 8. - neděle 30. 8. 2026

Přijď strávit posledních pár dní prázdnin na faru do Jeníkova. Čekají tě různé hry, vyrábění, výlet a spousta legrace. Můžeš za námi přijít každý den dopoledne od 10 hodin a odpoledne od 14 hodin.

Olympiáda v Lahošti

V rámci týdne na faře TYNAFu proběhne ve čtvrtek 27. 8. VELKÁ OLYMPIÁDA.

Začátek olympiády je v 15,30 před kapličkou v Lahošti. Srdečně jsou zvány všechny děti a rodiče z Lahoště, Hudcova, Jeníkova, Oldřichova i okolí. Děti čeká plnění různých úkolů na stanovištích, následuje vyhlášení výsledků a pro každého soutěžícího i sladká odměna. Po skončení olympiády (cca 17h) bude sloužena mše svatá v kapličce.

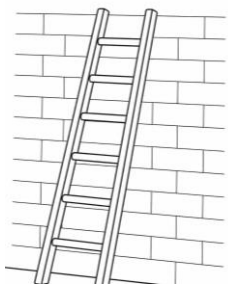
Moravská automobilová pout'

se uskuteční v sobotu 3. 10. 2026. V 11,00 pobožnost v Lahošti, ve 12,00 mše sv. v Jeníkově.

Zabrušany

Srdečně zveme na poutní mši svatou ke cti sv. Judy a Tadeáše 28. 10. 2026 v 15,30.

Máme žebřík opřený o správnou zed'?

V jedné věznici si vězni připravili dokonalý plán útěku. Podařilo se jim sestavit žebřík, a když bylo vše připraveno, jedné noci začali útěk uskutečňovat. Opřeli žebřík o zed' a začali na něj lézt. Jaké bylo jejich překvapení, když se náhle rozezněl štěkot psů. Ve spěchu a tmě opřeli žebřík o zed', která vedla na dvorek, kde měli dozorci schované psy. *Jak jsme na tom my? Je náš žebřík opřený o tu správnou zed'? Míříme k cíli, který nám přinese skutečnou radost, pokoj a smysl?*

Nejdůležitější otázkou není, jak rychle stoupáme, ale zda stoupáme správným směrem.

Ani se tomu nechce věřit, že už je to 30 let, co farnost Vranov a další spravuje FATYM. Využívám tuto příležitost, abych nastínil pár střípků, jakési ohlédnutí, co jsme ve FATYMu prožívali.

Jak to všechno začalo?

V roce 1996, někdy v předjaří, pořádalo biskupství setkání kněží z Moravy na Kalvárii v Jaroměřicích u Jevíčka. Tehdy tam promluvil i generální vikář brněnské diecéze Jiří Mikulášek a zmínil, že se v naší diecézi již zhruba sedmkrát zopakoval experiment

týmové fary. Sestěhovali kněze do jednoho místa a ti se pak měli starat o okolní farnosti. Slibovali si od toho, že se jednak ušetří kněží, které je možné poslat někam jinam, a pak také, že na základně, kde bude centrální fara, bude vždy zatopeno, připraveno jídlo a že kněží nebudou muset žít jako nějací samotáři. Navíc spolupráce a bratrské společenství může být přínosem. Ale jak zmínil, doposud se to nepodařilo. Kněží na týmové faře vydrželi jen krátce a pak se rozstěhovali, každý na svou faru.

I když se experiment jevil teoreticky jako velmi vhodný, v praxi to nefungovalo. Problém byl totiž v tom, že rozhodnutím biskupství dali do kupy kněze, kteří sami o to nestáli, a tak jim nevydrželo moc dlouho, aby spolu žili na jedné faře.

Výzva

Tehdy generální vikář vybídl, ať se mu přijdou nahlásit ti, kteří by byli ochotni na takovou týmovou faru jít spolu. Jeho řeč jsem vyslechl jako spoustu jiných promluv, které tam tehdy zazněly, a myslel jsem, že se mě to netýká až do chvíle, kdy za mnou přišel můj kamarád ze studií P. Pavel Zahradníček. V tom čase jsem totiž byl kaplanem ve Velkém Meziříčí, v nejživější farnosti diecéze, měl jsem 185 biřmovanců, mnoho různých společenství a aktivit, zkrátka, bylo mi tam prima. A navíc si před pár týdny můj tehdejší děkan P. Peňáz, se kterým jsem si dobře rozuměl, vydobyl, aby tam pořád nestřídali kaplany, ale tohoto aby tam nechali déle. Když tedy za mnou přišel P. Pavel Zahradníček a zeptal se, zda bych s ním šel na týmovou faru, přikývl jsem s vědomím, že to stejně může nastat až za několik let. Nahlásili jsme se

generálnímu vikáři a on nám zadal, abychom zpracovali dvě varianty, jak bychom si představovali týmovou faru na Vysočině v Bystřici nad Pernštejnem – tu zpracoval otec Pavel a jak bychom viděli týmovou faru v pohraničí ve Vranově nad Dyjí – tu jsem zpracoval já. Překvapilo mě, že krátce po odevzdání obou projektů jsme byli okamžitě ustanoveni do farního týmu ve Vranově nad Dyjí, a to včetně teprve tehdy budoucího jáhna, mého kamaráda Milana Plíška. Oba jsme rychle dokončili vše, co jsme měli rozděláno ve svých dosavadních působistích.

Budování

Jako první mohl hned od začátku prázdnin přijet do Vranova na faru nově vysvěcený jáhen Milan Plíšek. Zrovna se nám nahlásila jedna skupina mládeže, že jsou ochotni nám pomoci, a tak jeli s ním. Zapálili na farním dvoře oheň, který hořel nepřetržitě několik dnů. Otec Milan má rád pořádek, a tak když jsme postupně přijeli i my dva zbývající, už zde bylo mnohé uklizeno, vykáceno a uspořádáno. Ale stav fary, kde jsme měli

mít sídlo, se spíš blížil pojmu vybydlená budova. Vzpomínám si na první týdny, kdy jsme v době prázdnin už sice bydleli, ale ve velkém opravovali. Spali jsme ve spacáku na zemi na karimatce v jedné místnosti, na jedné straně vedle hlavy poměrně vysoká hromada matrik a na druhé hromádka sutě. Sprchovat jsme se chodili do školy a vše bylo v takovémto provizoriu zhruba až do Hromnic. S opravami nám hodně pomohli naši bývalí farníci z Velkého Meziříčí a z Bystřice nad Pernštejnem, kde otec Pavel do té doby působil. Nejednou se nám stalo, že nás v sobotu před šestou hodinou ranní probudil rachot sbíječky a kladiv vysekávající drážky pro elektriku a další. To si přivstali biřmovanci z Velkého Meziříčí a přijeli nám pomoci. Bylo třeba obnovit úplně všechno – nová voda, odpady, elektroinstalace, podlahy, střecha, výmalby atd. Práce však postupovaly nečekaně rychle, a tak jsme se mohli věnovat i pastoraci. Bylo nám

jasné, že nechceme, aby farnosti, které už skomíraly, byly zrušeny, a tak jsme hledali cesty, jak jim napomoci k oživení. Měli jsme výhodu, byli jsme mladí. Já jsem byl tehdy v týmu nás duchovních nejmladší, bylo mi 27 let.

Společně a pro Boha

Hned na začátku jsme si stanovili několik důležitých skutečností, na které pak naše činnost navazovala, a vymysleli jsme, že farnímu týmu budeme zkráceně říkat FATYM. Někteří si to pletli s Fatimou. Pannu Marii máme sice rádi, ale tato zkratka znamená

zkráceně farní tým. Vytvořili jsme znak FATYMu, na němž je vranovský sál předků ze zámku a v pozadí za ním kříž. Také jsme vymysleli naše společné heslo – „Omnia ad Bonum adhibere“ – Všechno využít k Dobrému, což znamená pro Boha. Bylo jasné, že na farnosti, které postupně přibývaly, nebudeme stačit jenom my tři, a tak jsme přibrali kluky na civilní náhradní vojenské službě a na faru do Štítar děvčata misionářky, kterým jsme začali říkat slečny katechetky. Tito mladí lidé byli ochotni nabídnout zcela nezištně svůj čas a síly na pomoc FATYMu v práci ve prospěch evangelizace. Za těch 30 roků FATYMu se v řadách jeho členů vystřídal víc než 70 mladých lidí. Někteří zde byli poměrně krátce, jen třeba pár měsíců, jiní věnovali FATYMu i několik desítek let. V době, kdy jsme přišli, bylo jasné, že se nevyhneme opravám budov. Všechny k tomu byly načasované. Začali jsme tím, že jsme spravili několik far – Vranov, Štítary, Olbramkostel, a obsadili jsme je posádkou. I kostely si žádaly opravy. Nebylo však jednoduché sehnat potřebné prostředky a ty, kteří by se dílu správně věnovali. Ale jak léta postupovala, dařilo se po malých krůčcích a s pomocí Boží a ochotných lidí zdárně postupovat kupředu. Nyní je většina kostelů v tom nejnужnějším již opravena a podobně jsou na tom i fary. Samozřejmě, není to žádný luxus, ale s určitým stupněm skromnosti to stačí. V opravách pokračujeme dál.

Pro lidi

Vždy nám však více než o budovy šlo o lidi. Právě pro ně tu jsme. A tak jsme začali vydávat tento zpravodaj, který se čtyřikrát za rok dostane s osobním předáním do všech domácností v naší oblasti.

Jsou zde zveřejňovány základní informace a aktuality, které mohou prospět každému. Začali jsme se věnovat dětem a mládeži, vyučovat náboženství na všech školách, což v době našeho nástupu vůbec nebylo. Někteří z týmu naučili řadu mládežníků hrát na hudební nástroje a díky tomu mohly vzniknout scholy, které své kvality předváděly při Vranovské portě. Začali jsme pořádat tábory, např. v roce 2025 FATYM Vranov pořádal 13 týdenních turnusů, atd.

Rozšíření týmu

V roce 1998 už byly naše farnosti jakž takž konsolidovány, všude byli varhaníci, kostelníci, ministranti, nějaké to společenství, a tak otec Pavel Zahradníček, který vždy věci posouvá kupředu, přišel s návrhem, že je čas na založení dalšího FATYMu, tentokrát se sídlem v Příměticích. On sám se stal jeho moderátorem a spolu s dalšími se staral o dalších 12 farností. Oba dva FATYMy úzce spolupracovaly a FATYM Přímětice pokračoval až do roku 2024, kdy na faře v Příměticích zůstal už jen jediný kněz, otec

Marek Coufal. Výhodou FATYMu je, že každý něco umí a je ochoten to dát ve prospěch celého týmu, a tak když vznikne nějaký nápad, vždy se najde cesta, jak společnými silami danou záležitost uchopit. V týmu nemusí být někdo zvlášť vynikající, ale jde o to, aby byl ochotný to, co umí, nabídnout ke spolupráci.

Proto...

Od začátku jsme měli a máme též zásadu, že se FATYM věnuje tomu, co se zdá dobré, ale co v Církvi není až tak moc bráno vážně. Zároveň jsme také vždy hledali nové cesty k evangelizaci, protože víme, že evangelizace a život podle víry je poklad a rádi bychom ho zpřístupnili pro každého. Proto jsme se s naším týmem již od roku 1997 začali věnovat lidovým misiím. Doposud jsme je pořádali v již více jak v 80 farnostech po celé ČR. Proto jsme už v roce 1998 začali vydávat tiskoviny s křesťanskou tematikou, které mohou povzbudit. Proto jsme roce 1999 adoptovali duchovně mrtvou farnost v naší zemi – Jeníkov u Duchcova a od té doby se mu už 27 let intenzivně věnujeme. Proto jsme v roce 2000 vyrazili pěšky do Říma a od té doby se věnujeme propagaci a pořádání pěších poutí, které byly v naší zemi již téměř zapomenuty. Proto jsme v roce 2002 založili skupinky

marianek a soluňáků. Proto jsme v roce 2005 založili Společenství čistých srdcí, do kterého dnes patří již více než 1600 mladých lidí, kteří se hlásí k tradičním křesťanským hodnotám pojetí čistých vztahů. Proto jsme v roce 2005 založili křesťanskou internetovou televizi, kde jsou spousty audionahrávek a videí, které je možné volně sledovat. Proto jsme v roce 2007 začali vydávat časopis pro mladé s názvem Milujte se!, který je již řadu roků v naší zemi křesťanskou tiskovinou s největším nákladem výtisků – přes 50 tisíc u každého čísla. Proto jsme v roce 2008 dostavěli a nechali posvětit kostel na Šumné, který byl a doposud je jediným novým kostelem v pohraničí ČR...

Díky!

Tyto všechny aktivity, které zdaleka nevystihují zcela vše, jsme mohli uskutečnit jednak díky mnoha nezištným spolupracovníkům, a to jak z našich farností i odjinud, ale především díky velkému Božímu požehnání, bez kterého bychom neudělali nic. Dlouhé roky jsme takříkajíc přežívali, nikdy nebylo financí nazbyt, ale vždy se našel někdo, kdo pomohl. Chtěl bych touto cestou poděkovat všem, kteří aspoň trochu pochopili, že nám jde o dobro, a to především o spásu nesmrtelných duší.

P. Marek Dunda

Velikonoce 2026 na faře v Jeníkově

Velikonoce na faře v Jeníkově jsme prožili společně v přátelské atmosféře a každý den jsme se snažili více uvědomit životní cestu Pána Ježíše.

Velikonoce jsou největším křesťanským svátkem a přemýšlel jsem, kde je prožiji. Když jsem před šesti lety poznal FATYM, často se mluvilo o Jeníkovu. Bylo mým přáním poznat to místo, nevěděl jsem, co mě zde čeká. Letos už potřetí jsem tam prožil Velikonoce s katechetkami a dětmi z okolí Jeníkova, Duchcova a Teplic. Letos to byly pro mě intenzivní Velikonoce:

Od středy bylo milé se potkat s lidmi z FATYMu, Lucií, Danielkou, otcem Nikem, Josefem, Dušanem a postupně s dětmi.

Ve čtvrtek nás otec Nik vzal na společnou cestu do Litoměřic, na slavnostní mši Missa chrismatis, svěcení olejů. Tam byl pro mě silný okamžik, kdy každý kněz obnovil svůj kněžský slib. Během mše se k nám připojila Andrejka, která jezdí na faru do Jeníkova. V 15 hodin začal program na faře, přišly místní děti a mohli jsme s nimi prožít Zelený čtvrtek. Na začátek, než se všechny děti sešly, jsme vyráběli s Lucií velikonoční vajíčko, zajička – dekoraci jako zápich do květináče. Pak, až nás bylo více, děti připravily těsto a opekly nekvašený chléb. Později odpoledne jsme měli připomínku poslední Večeře Páně, na farní zahradě v kruhu na dece. Večer jsme jeli auty na obřady do Teplic, kde bylo intenzivní prožít liturgii Zeleného čtvrtku. Pro mě osobně byl silný moment, kdy jsem doplnil počet lidí na mytí nohou. Od Zeleného čtvrtku začínal každý den ranními chválami v kostele, byl to hezký začátek dne, připomenutí si být s Pánem a začít s ním nový den.

Velký pátek, byl to den velikého půstu. Po 10 hodině dopoledne jsme společně s dětmi jeli do Krupky u Teplic na společnou venkovní křížovou cestu. Zde jsme se modlili jednotlivé zastavení, až na kopec, kde byla Golgota a pod ní Boží hrob. Byl to krásný čas si připomenout, co se tenkrát stalo. Pak jsme odjeli s dětmi na Velkopáteční obřady do Novosedlic. Večer jsme měli modlitbu u Božího hrobu.

Bílá sobota – den ticha, ale i příprava na vigílii: dopoledne přišly na faru děti a jedna maminka se synem. Na faru přišli poprvé. Paní chtěla společně připravit velikonoční nádivku. Jedna skupinka pekla velikonoční nádivku s Lucií a druhá část s Danielkou

tvořili velikonoční motivy na tašky. K tomu použili akrylové barvy a fixy na textil. Tašky se jim moc povedly a namalovány byly jak od profesionálů. V poledne jsme společně připravili oběd. Odpoledne Andrejka s dětmi pekly beránka a já pak s Danielkou jsme připravovali bramborový salát. Když se pomalu blížil večer, tak jsme s dětmi odjeli na vigilií do Teplic, za úplné tmy zde hořel oheň a mohla začít vigilie. Díky čtením, zpěvům a zapálením malých svíček od velikonoční svíce jsme si připomněli Zmrtvýchvstání Ježíše. Po návratu ze slavnostní mše jsme měli tu možnost oslavovat radost vzkříšení Ježíše Krista. Děti tu noc spaly na faře, tak to byl pro ně velký zážitek.

V neděli byl Boží hod velikonoční a společně jsme jeli na mši do Oseku, kde zpívali slavnostní aleluja a žehnali pokrmy i dětmi upečeného beránka. Po mši bylo společné focení a odjezd do Jeníkova, kde jsme připravili oběd. Při obědě jsme si navzájem poděkovali za společně strávený čas a velikonoční program zakončili hrou Riskuj. Děti po 15 hodině odjely domů a my jsme trochu odpočinuli, já třeba jsem se šel projít okolo rybníka Barbory. Byl to hezký čas v Jeníkově a když to píšu, tak ještě jsem duchem tam.

Honza Houba z Klatov

Pobyt na Moravě spojený s Dívčí pěší poutí do Kostelního Vydří

Letos se nám podařilo na pár dní přijet do Vranova nad Dyjí a účastnit se pěší poutě do Kostelního Vydří. A také jsme se modlily na dvou májových pobožnostech u kapliček ve Vranově nad Dyjí. Takový holčičí „prodloužený víkend“ nás vnitřně povzbudil.

Ve čtvrtek jsme přijely po dlouhé době na Moravu a šly jsme na mši svatou. Ubytovaly jsme se u Magdy v penzionu. Po mši jsme měly večeři – zapečené brambory. A v pátek ráno v 5,00 budíček. Šly jsme na snídani, po snídani jsme si vzaly věci a přesunuly se na požehnání před pěší poutí. Pak jsme vyšly na cestu, která byla 44 km dlouhá: vládla dobrá nálada, byla tam Ema, Lenka, Terka, Natála, Andrejka, Míša, Lucka, Maruška, Danča ..., které s námi také šly, večer jsme přišly do Kostelního Vydří a to byl cíl. Byla tam mše svatá a pak jsme jely k Magdě. Bolely nás nohy, ale užily jsme si to. Po cestě se nám líbila návštěva kláštera Karmelitek v Dačicích.

A v sobotu jsme vstaly a účastnily se mše, která se jmenuje Svatofloriánská. Také se žehnilo nové hasičské auto. Moc jsme si to užily. Dále jsme v sobotu pomáhaly s úklidem penzionu, po obědě jsme vyšly na vranovskou přehradu. Naučily jsme se péct žloutkové věnečky. A v neděli po mši svaté nás čekala dlouhá cesta domů.

Andrejka a Míša

Křest

Víra je velký dar, který proměňuje život a dává mu smysl. To jistě poznali všichni, kteří mají živou zkušenost s Boží blízkostí a láskou. Přiznám se, že od chvíle, kdy jsem to zakusil, toužím, aby každý člověk mohl mít užitek z toho, že objevil poklad víry.

K životu z víry patří přijmout křest. Žijeme v době, kdy někteří netuší, jak je křest důležitý. Dřív se dbalo na to, aby každé narozené dítě mohlo být co nejdříve pokřtěno, a tak mít hned užitek z milosti křtu, která v životě pokřtěného působí. Když se snažím co nejjednodušeji vysvětlit, o co při křtu jde, tak říkám: „Křest je vstupenka do nebe.“ Pokud je člověk pokřtěný a podle křtu žije, platí podle Pána Ježíše, že bude prožívat šťastnou věčnost. Kdo toto pochopí, ten sám touží po křtu a usiluje o to, aby křest byl dopřán i všem, které má rád.

Častěji se mi vybavuje věta, kterou kdysi při nezapomenutelném kázání pronesl probošt mikulovský, Stanislav Krátký: „A v čem je problém? Vody je dost!“ Některým by mohlo připadat, že dnes už to až tak aktuální není, vždyť spousta lidí žije, jako kdyby víru nepotřebovali a tím pádem ani o křest nestojí. Ale skutečnosti víry jsou neměnné, platné pravdy, které jsou zcela nezávislé na tom, zda se to někomu líbí, nebo ne, zda podle nich někdo žije, nebo ne. Každý člověk dostává šanci zaujmout správný postoj, a tak se připravit na to nejdůležitější, co v životě každého přijde – obstat před soudem Božím. Toho se každý dožijeme, i když někteří s tím nepočítají. A právě v tu chvíli skutečnost křtu a života podle něj sehraje zásadní roli.

Mezi lidmi je rozšířeno poměrně dost mylných názorů na křest. S jedním z nich jsem se opět setkal nedávno. Jistý člověk z jedné obce, kterou mám na starost a který pochází z rodiny, kde jsou dost hluboké křesťanské kořeny, ale sám je nepokřtěný, mi řekl: „Teď už je mi 40 let, tak to nestojí za to, abych se nechal pokřtít.“ Dříve o křtu uvažoval, ale pak mnoho práce a starostí otázku křtu odsunuly do pozadí a pozapomnělo se. A když jsem se ho při náhodném setkání na to zeptal, tak se ukázalo, že se domnívá, že křest je pro malé děti a že on, který má už polovinu života za sebou, vůbec nepochopil, že křest má zásadní význam pro vstup do života věčného. Křtí se v každém věku a zvláště v poslední době přibývá těch, kteří sice nebyli pokřtěni jako děti, ale chtějí přijmout křest v dospělosti. Na křest není nikdy pozdě, ale nezapomeňte, ten čas je omezen. Křtít je totiž možné pouze živé. Tak bych všem, kteří žijí v naší oblasti, přál, aby nejen křest mohli přijmout, ale také zakusili, jak je možné a krásné podle něj žít jak přátelé Boží.

P. Marek Dunda

Vtipy – Vtipy – Vtipy – a zase vtipy

Pepíček je poprvé na plovárně a slyší plavčkův křik: „Neskákej, v bazéně není voda!“ Pepíček na to odpoví: „To je dobře, já stejně neumím plavat“.

Žena přijde domů a táhne 3 basy piva, 4 lahve rumu, 3 lahve vína a bochník chleba. Manžel vyvalí oči a ptá se: „Čekáme hosty?“

Žena odpoví: „Ne.“

A manžel na to: „Tak proč jsi koupila tolik chleba?“

Žena mi volala cestou z práce, že má za sebou fakt těžký den, ať ji napustím horkou vodou a nezapomenu na bublinky. Tak jsem napustil dřež horkou vodou a jarem. Snad bude spokojená.

Baví se bohatí manželé:

Žena: „Drahý, náš řidič mě chtěl srazit. Okamžitě ho propusť!“

Muž: „Klid drahá, dejme mu ještě šanci!“

Žena je u terapeuta a ten jí na konci sezení připomíná: „Takže nezapomeňte, večer před spaním nechte všechny své problémy u nohou postele!“

Žena oponuje: „Ale pane doktore, můj manžel určitě nebude souhlasit s tím, aby spal na zemi.“

Sedím v restauraci a číšník povídá: „Mám telecí srdce, vepřovou plec, hovězí jazyk, uzená kolena, rybí prsty a volská oka.“

A já mu na to: „Mě vaše zdravotní problémy nezajímají, já chci řízek a pivo.“

Angličan se ptá Čecha: „Po které straně tu jezdíte? Po levé nebo po pravé?“ Čech mu odpoví: „Mezi dírami, kamaráde!“

Prázdninový farní zpravodaj vydalo pro **Římskokatolickou farnost Jeníkov** vedenou duchovním správcem P. Mgr. Janem Richterem - otcem Nikem (mobil: 731 402 743; email richterjan@seznam.cz) **společenství FATYM** (farní tým) VRANOV NAD DYJÍ a PŘÍMĚTICE-BÍTOV. Kontaktní adresa: fara Jeníkov 1, PSČ 417 24.

Zpravodaj vyšel v červnu 2026 v nákladu 1150 výtisků. Příští vydání zpravodaje plánujeme jako dušičkové a vyjde, dá-li Bůh, v říjnu 2026. Rozdáváno zdarma do každé domácnosti farnosti (v Jeníkově, Oldřichově, Lahošti a Hudcově a Zabrušanech). **Děkujeme všem, kteří nám jakýmkoliv způsobem pomáhají. Pán Bůh zaplatí!** Vytiskl Tiskový apoštolát FATYMu. Text zpravodaje (a také jeho starší vydání) se nachází i na našich internetových stránkách www.fatym.com.

Číslo účtu jeníkovské farnosti, kam můžete posílat dary na akce farnosti je 184058097/0300